

Başımdaki bu hissin *aptallık hissi* olduğuna kanaat etmeme az kaldı. Beynim durmuş gibi, anlayamıyormuşum gibi. Ya çok yordum ve benden bıktı beynim veyahut gerçekten aptallaşıyorum.

Uzun zamandır *insanların ekseriyetinden önemli ölçüde daha zeki* olduğuma inanmıyorum. Bazı şanslarım oldu, ilgi duyduğum konularda çalışma imkanım oldu ve bu da çalışmanın bende iş gibi değil hayat gibi, hayatın kendisi gibi anlamama sebep oldu. Aksi bazı tarafları da oldu bunun, mükemmeliyetçi olduğumu farkediyorum mesela, benden hiç beklenmeyecek bir şey aslında. Hayatın *eğlenceli* taraflarını pek de umursamayan bir adamın işi söz konusu olduğuna kendini felç edecek kadar mükemmeliyetçi olması mümkünmüş.

Belki bundan dolayı, çok farklı alanlardaki farklı işleri takip etmeye çalıştığım için de olsa gerek yorulduğumu hissediyorum. Buradaki yazıların azalması da bu yorgunluktan kaynaklanıyor çünkü beynimin sunduğu tüm akıl performansını değerlendirmek gerekiyor. Kalan zamanımda en fazla çizgi film seyredecek kadar kafam çalışıyor.

Beynime giden kan artsın diye yürüyordum hatta, ramazan girince tavsadı biraz ama faydası oluyor. Yazıları da yürümenin sayesinde yazabildim son zamanlarda.

Ancak yine de aptallaşıyorum hissi gitmiyor. Okuduklarımı anlıyorum, eskiden daha hızlı da okuyorum ama oturup program yazarken uzun süre kalamıyorum. Pomodoro kullanmanın bir yan etkisi mi aptallaşma acaba? Veya şekeri azaltıp, oruçlu geçirmeye başlayınca günümü, beynim de *şeker yoksa ben de yokum* mu diyor. İradem zayıflamış, yapmam gereken işi yapamıyormuşum gibi hissediyorum. Yapamayacakmışım gibi.

Neyse de, işi böyle hissiyata bırakmamak en iyisi. İnsan yazısını ilhama bırakırsa, ya yazar ya yazmaz ama alışkanlıklarına emanet ederse, o yazı her gün yazılır. Ben de alışkanlıklarıma güvenmeliyim belki. Biraz daha süreç adamı olmalıyım. Otur, test yaz, test için gerekli programı yaz ve test geçene kadar hataları düzelt. Her gün aklıma yeni fikirler gelse de, ne yapmam gerektiğini aşağı yukarı biliyorum.

Bunlara bakınca, aslında pek aptallaştığımı söyleyemem ama bu his neden, onu çözemiyorum. Panik belki, işlerin bitmeyişi ve ağır yük almanın getirdiği panik. Daha önceden bu kadar sorumluluk almadığım için hissetmiyordum belki.